

اداره خانه سی :

خطه پنجمه بازاری صاعقیلر خاندنه ۱۶

آهولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس ده خریسیدیس

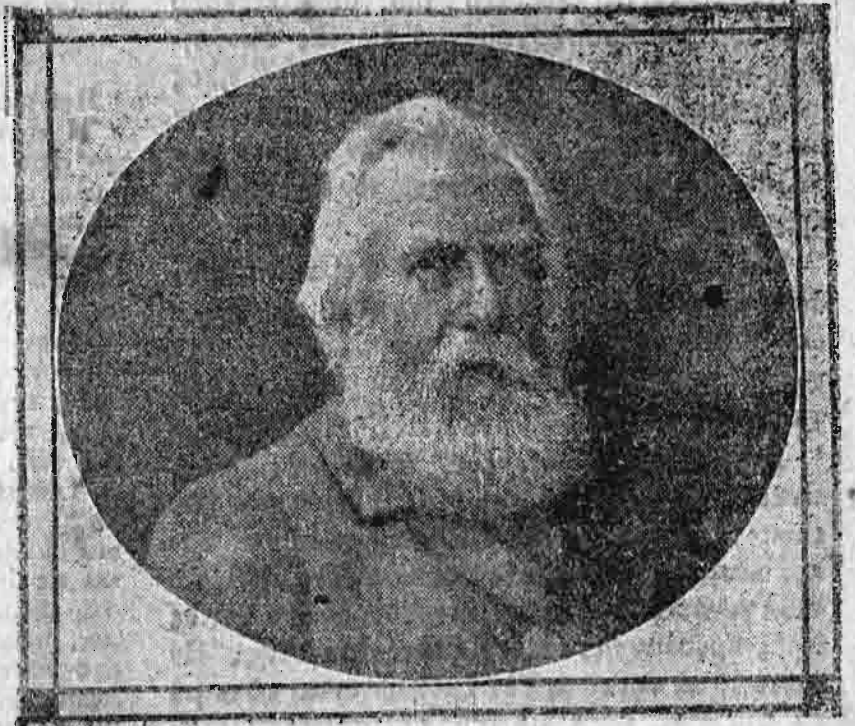
'Ασ'Ολα

Τὸ σφύλλον μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

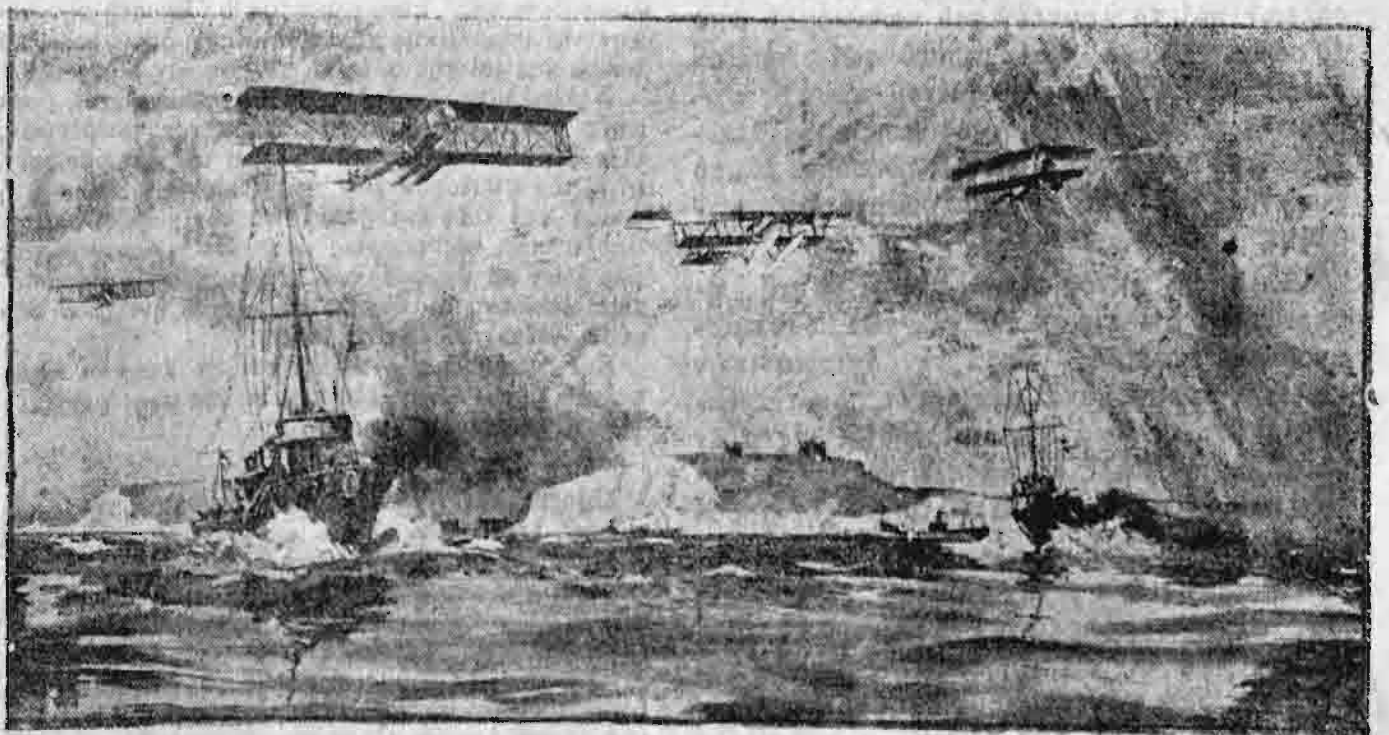
Τουρκικὸς στρατὸς παρὰ τὰς Κιλικίας Πύλας ἐν τῷ Ταύρω.

Ὁ περὶφημος Γερμανὸς φυσιοδίφης Ernst Haeckel, ἐπὶ τῆ 60ῆ ἑτατηρίδι του.

Ὁ Βέλγος ὑπουργὸς Vandervelde, ἀρχηγὸς τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος.

Ἡ ἀκτὴ τοῦ Δούβρου, δι' ἧς εἰσεχώρησαν γερμανικὰ τορπιλλικὰ ἐντὸς τοῦ Ταμείου.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΑΟΥΣ

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή με τὰς μυστικοπαθεῖς καὶ κατανυκτικὰς ἀκολουθίας τῆς συγκεντρῶναι εἰς τὰς ἐκκλησίας πλῆθος ἀρκετὸν πιστῶν, συνωθουμένων ἐν αὐταῖς, ὅπως παρακολουθήσωσι τὰς θείας ἱεροτελεστίας. Αἱ λειτουργίαι, αἱ προηγιασμένοι καὶ οἱ κατὰ τὰς Παρασκευὰς ἀναγινωσκόμενοι χαρισματικοί, ἰδικιτέρως προσελκύουσι τοὺς Χριστιανοὺς καὶ πρὸ πάντων πολὺν γυναικείον κόσμον.

Ἡ τοιαύτη προθυμία καὶ σπουδὴ βεβαίως εἶναι ἀξία ἐπαίνου καὶ ἐξάρσεως, ἐμφαίνουσα ἐκδηλώσιν πολλοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθητικῆτος καὶ θερμῆς πίστεως.

Ἄλλὰ τὸ τοιοῦτον παρουσιάζει καὶ ἐν ἄτοπον, τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ διστάσῃ τις, ἵνα στιγματίσῃ καὶ στηλιτεύσῃ.

Παρατηρεῖται μεταξὺ τοῦ μεγαλειτέρου μέρους τῶν προσερχομένων εἰς τὰς ἐκκλησίας κυριῶν καὶ δεσποινίδων μία κακὴ τάσις κενῆς ματαιοδοξίας, ἐξάλλου πολυτελείας, ἣτις, ἐκφυγοῦσα πλέον τὸν κύκλον τοῦ καλλωπισμοῦ, μετεπήδησεν εἰς τὸν ἐπιδεικτικὸν καὶ τὸ σκάνδαλον.

Κατήνησαν ἐν πολλοῖς οἱ ναοὶ νὰ παρουσιάσῃ τὸ θέαμα καλειδοσκοπεῖου τῶν μάλλον ἐκκεντρικῶν συρμῶν, τῆς πλέον κακοτέχου ἐπιδείξεως, τῆς μάλλον ὑπεκριτικῆς φερόμενης.

Πόσα ἄτοπα προξενεῖ τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι πρόδηλον. Ἐν πρώτοις, ἡ ἐκκλησία δὲν εἶναι τόπος κοινωνικῶν συγκεντρώσεων, τόπος κοσμικῆς ὑπερακοντίσεως, μέρος ἀμίλλης τοῦ γυναικείου καλλωπισμοῦ, ἀλλὰ τόπος ἱερῆς προσευχῆς, κατανύξεως, συντριβῆς. Ἐν τούτοις, τὰ τοιαῦτα δὲν ἐκδηλώνονται οὔτε μετὰ τὰ ψιμύθια, οὔδὲ μετὰ τοὺς πολυτελεῖς πῖλους, οὔτε μετὰ τὰς κτυπητὰς ἀμφιέσεις.

Παρήλαθε, βεβαίως, ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν παρερμηνευταὶ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος κατεδίκαζον πᾶσαν καλαισθητικὴν τάσιν καὶ ἀπέκλειον καὶ τὸ λουτρὸν τοῦ καθαρισμοῦ ἀπὸ τὸ σῶμα. Ἄλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ σημείου ἐκείνου τοῦ ἀπομεμακρυσμένου καὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως, ἡ ἀντίθεσις εἶναι χαώδης. Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου ἐπηδήσαμεν εἰς τὸ ἕτερον, χωρὶς νὰ σταματήσωμεν εἰς τὴν μέσην.

Ἄλλὰ, καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, πρέπει νὰ μὴ λησμονώμεν, ὅτι εἰς τὸ πλευρὸν τῶν πολυτιμοκοσμῆτων κυριῶν, κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἰσότητά, προσεύχεται μία ἄπορος, συντετριμμένη γυνή. Ἄρα γε, ἐπιτρέπεται εἰς μίαν χριστιανικὴν καρδίαν νὰ πληγώνη μίαν ἄλλην καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἱερῇ τόπῳ τῆς προσευχῆς;

Αὐτὰ καὶ μόνον εἶχον νὰ εἶπω εἰς τὰς κυρίας τῆς κοινωνίας μας, θὰ μείνουν δὲ μεθ' ἡμῶν σύμφωνοι εἰς τὴν γνώμη, ὅτι αἱ ἐκκλησίαι, διὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους, δὲν εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐπιδείξεως τοῦ πλοῦτου τῶν θυλακίων, ἀλλὰ τοῦ πλοῦτου τῶν καρδιῶν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΡΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ

Μέσα εἰς τὸν σάλον καὶ τὴν δίνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀνάκαθεν κλυδωνίζεται καὶ στροβιλιίζεται, ἀνάμεσα εἰς τὸν κυμαῶνα τῶν ἀντιθέτων καὶ ποικίλων συναισθημάτων, ὅπου διηλεκτῶς ἀναρρίπτεται, κούρασμένη, ἐξηνητημένη καὶ ἀποκαμουσα, ἐπόθησε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνεῖσιν εἰς μίαν παραδεισιακὴν γωνίαν, ἐπεξήτησε τὴν ἀνάπαυσιν εἰς κάποιον κατάντημα.

Ἐπεθύμησε νὰ ὑψώσῃ ὡς εὐεργέτην ἑαυτὴν, τὸ ὅποιον θὰ τῆς προσέφερε τὴν γαλήνην, τὴν ἀρμονίαν, τὴν ἀνάπαυσιν.

Ἐστράφη πανταχοῦ. Καὶ μετὰ τὸν πόθον αὐτὸν τῆς τὸν πύρινον, ἔψωσεν εἰδῶλα, ἐστήλωσε στοᾶς, ὅπου ὑπερήφανα ἐπὶ ὑψηλῶν στηλοβασιῶν ἀνεγείροντο οἱ εὐεργέται τῆς. Καὶ τοὺς ἐλάτρευσε.

Ἄς εἰσελθῶμεν εἰς τὴν στοᾶν ταύτην καὶ ἄς παρῶμεν πρὸ ἐνὸς ἐκάστου εἰδῶλου, παρὰ τὸ ὅποιον συνωθεῖται ἡ ἀνθρωπίνη προτίμησις.

Πρῶτος ἐξ ὧν ἰδοῦ προβάλλει ὁ Πλοῦτος.

Ἡ προτίμησις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς αὐτὸν εἶναι πρόδηλος καὶ ἰσχυρά. Ρεύματα ὀγκώδη, ὄμλοι συμπαγεῖς, πλῆθος ἀτόμων ἀγωνιζομένων διαγκωνίζονται πρὸς αὐτόν. Οἱ πάντες πρὸς αὐτὸν σπεύδουσι καὶ ὅλοι φαντάζονται, ὅτι ἀπὸ τῶν χειρῶν του θὰ ἀντλήσωσιν ὅ,τι ἐπόθησαν, ὅ,τι ἐξήλασαν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν: τὴν ἀνεξαρτησίαν, τὴν γαλήνην, τὴν εὐδαιμονίαν. Χάριν ἐκείνου τὰ πάντα ποδοπατοῦνται. Ἡ συγγένεια παραλύει τοὺς δεσμούς τῆς, ἡ φιλία ὑπεχωρεῖ, ἡ εὐγένεια ἐξαφανίζεται καὶ ἡ τρυφερότης ὡς ἱστός ἀράχνης ἐξουθενᾶται.

Υπάρχουν πολλοὶ ἀρεταί. Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς πρὸς τὸν πλοῦτον μανίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ αἱ ἀρεταὶ αὗται καταπίπτουν καὶ μεταβάλλονται εἰς ὄνειρον καὶ σκιά. Ὄταν ὁ πλοῦτος καταστῇ τῆς ψυχῆς ἡ προτίμησις καὶ τῆς ζωῆς ὁ σκοπός, τότε τὸ θηρίον, τὸ ἄλλοθεν μέσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῆνος, ἀποβάλλει τοὺς χαλινοὺς του, ἀφηνιάζει καὶ παρασύρει καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ ἀπορροῦγα πρηνῆ, ὅπου ἐξαλλοὶ πόθοι καὶ διάπυροι ὄρμαι τὸν ἄγουσιν.

Ἡ στιλπνὴ τοῦ χρυσοῦ χροιά γαλβανίζει τοὺς ὀφθαλμούς, καθιλώνει τὸ βλέμμα καὶ συγκρατεῖ τὴν διάνοιαν, ἀνίκανον νὰ σπεύσῃ ἄλλο τι, ἀπρόθυμον νὰ στραφῇ ἄλλαχού καὶ ριπτεται πρὸς τὴν λαμπροδόνα τῆς, ἀδιάφορος ἂν θὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τῆς ρομαντικῆς χρυσαλλίδος, ἡ ὁποία καίει τὰ πτερά τῆς ἐπὶ τῆς φλογός, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευσε.

Χρυσαλλίδες ἀφελεῖς αἱ ἀνθρώπινοι ψυχαί, ὅσαι πρὸς τὸν πλοῦτον μόνον καὶ μόνον ἀπέβλεψαν, εἴτε δαμάζονται προτοῦ ἀκόμη τὸν πλησιάζωσιν, εἴτε τὸν φθάνουσι μὲν, ἀλλ' εἰς κατάστασιν, ἡ ὁποία δὲν τοῦς ἐπιτρέψει νὰ τὸν χαρῶσι καὶ ν' ἀπολαύσωσι τὰς τέρψεις του. Καὶ τοιοῦτοτρόπως βλέπομεν τὰ θύματα τοῦ πλοῦτου πολὺ περισσότερα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπ' αὐτοῦ ἤνελησαν τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν χαρὰν.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν στοᾶν ταύτην ὑψοῦται πρῶτος ὡς μέγας εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Προχωροῦμεν. Συναντῶμεν τὴν Φήμην, τὴν Ἀνάμνησιν, τὴν Δόξαν.

Μετὰ τὸν πλοῦτον, εἰς αὐτὰς ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ στρέφει τὰς μεγαλειτέρας τῆς προτιμήσεως. Χάριν αὐτῶν, οἱ αὐτοὶ ἀγῶνες, αἱ ἀγρυπνίαι αἱ ὁμοίαι, αἱ ἐξαντλήσεις αἱ ἴδιαι.

Ὁ πόθος τῆς δόξης, ἡ μανία τῆς ἐπιζήσεως τοῦ ὀνόματος μετὰ τὸν τροματισμὸν τοῦ βίου, εἶναι τόσον ἐπίσης ζωηρὰ, ὥστε καταδυναστεύει κάθε ἄλλην προτίμησιν, παραλύει πᾶσαν ἄλλην ἀρετήν, καταπνίγει κάθε ἄλλην εὐτυχίαν. Ὁ ποθῶν, ὁ λάτρης τῶν ἰδανικῶν τούτων, ἀποβλέπων εἰς κάποιαν ἄκωτέραν, μεμακρυσμένην, ἀπροσπέλαστον, ἴσως, ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν θὰ αἰσθανθῇ ὁ ἴδιος, οὔδὲ θὰ ριπήσῃ ἐκ τῆς ἀπαφῆς τῆς, τυφλώνει πρὸς κάθε περιβάλλον ἀγαθὸν καὶ ἀρ-

ναίται παντὸς εἶδους χαρῶν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ τοῦ παρασχῇ ἡ γῆραι ζωὴ.

Ζῆ μελαγχολικὸς ἀρευνητῆς, ἀναδιφτητῆς τοῦ παρελθόντος, εἴτε ὀπτασιαστῆς τοῦ μέλλοντος, καὶ ἡ τάσις αὕτη τὸν καταθλίβει, τὸν μαρμαίνει, τοῦ παρέχει δηλαδὴ κάθε ἀνίαν καὶ παντὸς εἶδους μαρasmus ἀπέταντι τῆς προβληματικῆς. Ἄλλως τε, ἀναγραφῆς ἐπὶ ὀνόματος ἐπὶ τινος πλακῶς μαρμαρίνης, καὶ ταύτης εὐθραύστου καὶ παροδικῆς...

Καὶ τὰ εἰδῶλα ταῦτα παρέχουν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ ἀντίθετον ἐκείνων, τῶν ὅσων ἐκείνη ἐπόθησε, καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὑψοῦνται ὡς εὐεργέται τῆς...

Ὁ Ἔρως.

Ἴδου ἐν εἰδῶλον ἄλλο, τὸ ὅποιον ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ λοιπὰ, τὰ ὁποῖα τοῦ προηγούμενου. Αὐτὸς ἐδημιούργησεν ἀπὸ αἰῶνων, ἀπὸ καταβολῆς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὰ ζωηρότερα μέρη, τὰς μεγαλειτέρας καὶ σφοδρότερας ὁρμαί.

Χάριν αὐτοῦ καὶ δι' αὐτόν, οἱ νάνοι μεταβλήθησαν εἰς γίγαντας καὶ ὄχι σπανιότερον εἰς νάνους οἱ γίγαντες. Αὐτὸς, ὁ δημιουργὸς τῆς ζωῆς — καὶ καυχᾶται ὅτι εἶναι — δὲν ἐστειλεν ὀλίγους ἀνεπιστραπτῆς εἰς τὸν ἄδην καὶ εἰς τὰ τάρατρα. Αἱ ἐρωτικαὶ αὐτοκτονίαι, ἂν δὲν εἶναι πολλοὶ, οἱ ἐξ ἐρωτος ὁμως θάνατοι εἶναι περισσότεροι.

Ἀπὸ αὐτὸν ἐπόθησαν καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀνθρωποὶ τὴν ἀνεῖσιν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, πρὸς αὐτὸν ἐστῆριξαν τὰ ὄνειρά των, καὶ τοῦτον ἀφήσαν νὰ βασιλεύσῃ τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐπιπιδας των. Ἐν τούτοις, ἡ ποίησις εἶναι ἡ ζωηρότερα ἀπῆχησις τῶν νυγμῶν του, καὶ τῶν στίτων του ἡ μουσικὴ διαλάλει τὰς βασάνους του καὶ τοὺς σπαραγμούς του, καὶ ἡ ζωὴ μαρτυρεῖ τὰς ὀδύνας του. Πλὴν, παρ' ὅλα ταῦτα, ὑψοῦται καὶ ὁ ἔρως εἰς τὴν στοᾶν αὐτὴν τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Καὶ ἡ παρέλασις ἐξακολουθεῖ. Νέα εἰδῶλα προβάλλουν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν μας, νέα ἀγάλματα, ὅς νέοι εὐεργέται, ὑψοῦνται, ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὁποίων θὰ ἦτε μακρὰ, ἐκνευριστικὴ, ἀτελέσφορος.

Καὶ ὅμως, εἰς τὴν σωρείαν αὐτὴν τῶν εὐεργετῶν τοῦ ἀνθρώπου, μία ἡ ἀληθὴς τῆς ψυχῆς εὐεργέτης ἔχει τελείως λησμονηθῆ, μένει παρεγνωρισμένη, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παύσῃ νὰ σκορπίσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰς τὸν ἀνθρώπον.

Καὶ ἡ παρεγνωρισμένη αὕτη εὐεργέτης εἶναι ἡ *Ἀγάπη!*

Θ. Κ. Μ.

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ

Χωρὶς ἐξήμεσμα βραδυά,
νεχτια χωρὶς φεγγάρι,
ἀνοιξὶ δίχως Πασχαλιά,
ἡ κλησιὰ χωρὶς λυχνάρι,

αἰῶνια βαρυχειμωνιά,
χωρὶς νερὸ θανάκι,
λουλουδι δίχως μυρωδιά,
χωρὶς φτερὰ πουλάκι,

δέντρο ξερό, χωρὶς δροσιά,
κῆπος χωρὶς τὰ κρεῖνα,
ἀηδὸν δίχως τὴ λαλιά,
ἥλιος χωρὶς ἀντίνα,

χωρὶς ἀστέρια οὐρανός,
θάλασσα χωρὶς κῆμα,
χωρὶς φῶς δρόμος σκοτεινός,
καὶ χωρὶς σταυρὸ μνήμα

εἶν' ἡ ζωὴ γιὰ ὅποιον
στὸν κόσμον αὐτὸν ζῆσῃ
χωρὶς νὰ νοιώσῃ ἔρωτα,
χωρὶς νὰ ἀγαπήσῃ.

N...

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Πρό τιμος ειχεν φοιτηθῆ εἰς τὸ Οὐπόλ νέος φοιτητής, υἱὸς πτωχῆς χήρας, ὅστις ἐνεγράφη ἀμέσως εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς πόλεως ταύτης.

Ἐνθὺ δὲ μίαν ὥραιαν πρωίαν Κυριακῆς περιεπάτει μετὰ τῶν συμφοιτητῶν του εἰς δημόσιον κήπον, συνομιλῶν μετ' αὐτῶν περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, αἴφνης τὰ πρόσωπα πάντων ἐμειδίασαν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς θυγατρὸς τοῦ πρυτάνεως τοῦ πανεπιστημίου, ἧτις, πλήρης χάριτος, ὀφαιότητος καὶ φαιδρότητος, ἐβάδιζεν, ἐρχομένη πρὸς αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐναντι δειδροστοιχίας καὶ μεταβαίνουσα μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς εἰς τὴν ἀκκλησίαν.

Ἀπροσδοκῆτως ὁ υἱὸς τῆς χήρας, ὅστις ἦτο ζωηρὸς καὶ εὐφυολόγος πάντοτε, λέγει πρὸς τοὺς συναδέλφους του :

— Εἶμαι ὑπερβέβαιος, ὅτι ἡ κόρη αὐτῆ θὰ μὲ ἐφιλοῦσεν.

Οἱ συμφοιτηταί του ἀνεκγόγγασαν ἐπὶ τῇ ἀνηκουσίῳ ταύτῃ ἰδέᾳ. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, λαβὼν τὴν πρότασιν ὑπὸ σπουδαιότεραν ἔποψιν, τῷ ἀπαντᾷ :

— Φίλε μου, εἶναι ἀδύνατον, μάλιστα διὰ σὲ τὸν ἄγνωστον. Καὶ βίαν ἂν θελήσῃς νὰ μεταχειρισθῆς, εἶναι χίμαιρα, διότι πρέπει νὰ σκεφθῆς, ὅτι εὐρίσκουσαι εἰς δημόσιον μέρος καὶ...

— Τίποτα... ἐπιμένω εἰς τὴν πρότασίν μου, καὶ, ἂν θέλῃς, στοιχηματίζω.

Ὁ πλούσιος φοιτητῆς πειραχθεὶς, ἐδέχθη ἀμέσως τὴν στοιχημασίην, ὄρισας καὶ μέγα πρῶτον ὡς ἀμοιβήν, πεπεισμένος, ὅτι οὐχὶ μόνον δὲν ἦθελε καταρθῶσαι τοῦτο ὁ νέος συνάδελφος, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἦθελεν ὑποστῆ καὶ τὰς συνεπείας τῆς ἀφροσύνης καὶ τῆς ἀσθάδους τόλμης του.

— Δοιπόν, εἴμεθα σύμφωνοι, ἀπαντάβεν ὁ υἱὸς τῆς πτωχῆς χήρας.

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους συντροφους του,

— Ἐσθε μάρτυρες, τοῖς λέγει.

Καὶ ταυτοχρόνως, ἐνθὺ αἱ δύο νεάνιδες διήρχοντο πλησίον αὐτῶν, οὗτος, ἀποχωρισθεὶς τῶν συμφοιτητῶν του, τὰς ἀκολουθεῖ ἀπαθῶς.

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ στενοχωρία τῶν φοιτητῶν ἠῤῥεταν ἐπαισθητῶς.

Μετὰ δέκα βημάτων ἀπόστασιν, ὁ πτωχὸς φοιτητῆς ἀποτεινεται εὐγενῶς πρὸς τὰς νέας, αἰτινας ἀμέσως σταματῶσαι. Τότε, ἀποκαλυφθεὶς, διὰ ταπεινοῦ ὄφους λέγει πρὸς τὴν κόρην τοῦ πρυτάνεως :

— Δεσποινίς, ἀπὸ σῆς ἐξαρτᾶται νὰ γίνω πλούσιος !

— Καὶ πῶς τοῦτο ; ἐρωτᾷ αὐτὴ ἐκπληκτος.

— Ἰδού, δεσποινίς : Εἶμαι πτωχὸς φοιτητῆς, υἱὸς χήρας. Ἐὰν συγκατανεύσῃς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου, θὰ κερθίσω μέγα στοιχημα, τὸ ὅποιον θὰ συντείνῃ εἰς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν μου, καὶ θὰ σώσω καὶ τὴν μητέρα μου ἀπὸ τῶν φοβερῶν στενοχωριῶν, τὰς ὁποίας ὑφίσταται, διὰ τὴν με συντηρῆ. Ἐστοιχηματίσω, ὅτι θὰ μὲ φιλήσῃς.

— Ἐὰν ἡ τύχη σας καὶ ἡ εὐτυχία τῆς μητρὸς σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τόσον μικρῶν ἀπαιτησιν, τῷ ἀπαντᾷ μαιδιῶσα ἢ ἀθῶα κόρη μετὰ χάριτος καὶ προθυμίας, εὐχαρίστως θὰ τὰ πράξω.

Καί, ἐρυθριῶσα, ἔπειτα τὴν ὥραιαν περιάν τῆς πρὸς τὸν νέον, ὅστις αὐτοστιγμαὶ ἐπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη του καὶ ἔλαβε φιλῆμα εὐγνωμοσύνης καὶ σωτηρίας

Μετὰ τοῦτο, αὐτὴ μὲν εἰσῆλθε μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς εἰς τὸν ναόν, ἐνθα ἐδέθητῃ ἐξ ὅλης καρδίας ὑπὲρ εὐτυχίας τοῦ νέου, αὐτος δὲ, ἐπιστρέψας πρὸς τοὺς φίλους του, ἔλαβε τὸ ὀρισθὲν πρῶτον.

Ἐπανακάμψασα ἡ θυγάτηρ τοῦ πρυτάνεως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, διηγῆθη εἰς τὸν πατέρα τῆς τὸ γεγονός. Τὴν ἐπομένην ὁ πρυτάνης, ἐκ περιέργειας καὶ καθήκοντος, ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν τολμηρὸν φοιτητῆν, ἵνα γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὸν τολμηρῶσαν νὰ φιλήσῃ τὴν κόρην του καὶ τιμωρήσῃ αὐτόν.

Ἄλλ' οἱ εὐγενεῖς καὶ ταπεινοὶ τρόποι τοῦ νεανίου συνεκίνησαν ὑπερβολικὰ αὐτόν, ὥστε ἐζητήσῃ νὰ μῆθῃ τὰ κατ' αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ τὸν ἤκουσεν ἐπ' ἄρ' αὐτοῦ, τὸν προσεκάλεσεν εἰς γασίμα.

Μετὰ δύο ἔτη ἡ κόρη τοῦ πρυτάνεως συνεδέχθη τὸν νέον, οὗτινος ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ μέλλοντός του. Ἄλλα καὶ ἐκείνη ἐγένετο εὐτυχῆς καὶ ζηλευτῆ, διότι ὁ πτωχὸς υἱὸς τῆς χήρας εἶναι ἤδη εἰς τῶν ἐπισημοτέρων Σουηδῶν φιλοσόφων.

(Μετάφρασις)

Ο ΜΑΡΤΗΣ

Ροδίξ' ἡ πρώτη τοῦ Μάρτη μέρα καὶ σὸ παιδάκι τῆς ἡ μητέρα γελῶντας πάσι.

« Μὲ μάρτη ἐρχομαι τὸ λαιμό σου νὰ στεφανώσω. Σὰν ἄγγελός σου θὰ σὲ φυλάξῃ. »

» Ἀπὸ χρυσάφι, προτοῦ νὰ φέξῃ, μὲ τί φροντίδα τὸν ἔχω πλέξῃ γιὰ σὲ, χρυσό μου !

» Μὲ κάθε χρῶμα τὸν ἔχω νύσαι, οὐράνιο τόξο, ποῦ θὰ στολίσῃ τὸν οὐρανό μου.

» Ἀρχίζ' ὁ ἥλιος σὰν πρῶτα πάλι νὰ τρέξ' ἐλεύθερος στὴν ἀγκάλῃ γαλάζιου αἰθέρα.

» Διῶχναι τὰ χιόνια κι' ὄσ' ἀπομένουν ἄσχημα νέφη κι' αὐτὰ μορφαίνουν μέρα τῇ μέρα.

» Ἀρχίζ' ὁ ἥλιος σὰν πρῶτα πάλι νὰ ξετροπώνῃ ἀγάλι - ἀγάλι τὰ λουλουδάκια.

» Δειλά, κρυμμένα μέσα σὸ χῶμα, κι' ὕστερ' ἀπ' τ' ἀνθῆ, φροντίζ' ἀκόμα γιὰ τὰ παιδάκια.

» Κι' ὅποιον παιδάκι μὲ μάρτη βλέπει, χρυσῆ σιὰ χρόνια τ' ἀπλώνει σκέπη, τὸ κμαρόνι.

» Γιατὶ τοῦ μάρτη ἡ ἀλυσίδα, μάννας χρῆμα, μάννας φροντίδα τοῦ φανερόνι.

» Καὶ ὅσον πάλι τὸ διστὶ νὰ τρέξῃ, δίχως στεφάνι μαρτιοῦ νὰ ἔχῃ, δὲν τ' ἀγαπάει.

» Κακό, παληόπαιδο τὸ νομίζει — ἀκούς, παιδί μου ; — καὶ τὸ μαυρίζει καὶ τ' ἀρρωσταίει.

» Μά, τὸ δικό σου σὰν ἀγναντήρη, θὰ σ' ἀγαπήσῃ, θὰ σὲ χαϊδέρη ὅσο κἀνάνα.

» Κ' ἡ ἴδια ἀχτινά του θὰ φιλήσῃ τὸ πιὸ ὄρατο, ποῦ θὰ γεννήσῃ ἄνθος, κ' ἐάνα.

» Ὁ Μάρτης θεῖα εἶν' εὐλογία. Σὰν χελιδόνι ἡ εὐτυχία σὸ σπῆτι μπαίνει.

» Καὶ ἡ θυσία, σὰν μαιστράλι, σὸ γαλανόλευκο περιγιάλι μᾶς ἀνασταίνει.

» Αὐτὸς μ' ἄγγελλον φτερὰ κινάει καὶ τὸ Χριστό τῆς πρωτομηνάει στὴν Παναγία...

» Νά, τοῦ σπιτιοῦ μας τὸ χελιδόνι εἰς τὴν παλῆά του φωλιά σιμώνει καὶ σὲ ζητάει.

» Προβαίνει, δέξου το... Στὸ λαιμό σου πῶς μοιάζει ὁ μάρτης ! Σὰν ἄγγελός σου θὰ σὲ φυλάξῃ. »

Δ.

Κ. Π.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΚΑΤΑΣΤΙΧΘΝ

Ἐπάρχουσιν ἐμπορευόμενοι, ὡς γνωστόν, πρωτογενεῖς, ἐπιζήσαντες μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἔχοντες ὡς μόνον λογιστικὸν βιβλίον τὸν ἐγκέφαλόν τους καὶ ἐμπιστευόμενοι εἰς αὐτὸν ὑπὲρ πάντα γραπτὸν ἀριθμὸν καὶ πᾶσαν διπλογραφίαν. Εἶχα ἀναφέρει κάποτε τὸ παράδειγμα ἐνὸς μικροῦ ὑπαλλήλου καπνοπωλείου, ὁ ὅποιος, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἢ νὰ φροντίζῃ νὰ μάθῃ ποτε τὰ ὀνόματα τῶν ὀφειλετῶν τοῦ καταστήματος, εἶχεν ἐφεύρει πρωτοφανῆ τρόπον τηρήσεως τοῦ μικροῦ του καταστήτου. Οἱ ὀφειλέται ἦσαν σημειωμένοι μὲ τὰ φυσικὰ τῶν χαρακτηριστικὰ, καὶ ὁ «μυταράς», ποῦ ὄφειλε τὰ τρία πανάτα, ὁ «μοντός», ποῦ ὄφειλε

τὰ δύο, «ἐκείνος ὁ κευτὸς» ἄλλα τόσα, καὶ οὕτω μαθεξῆς, δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τοῦ ξεφύγουν. Ἄντι νὰ τοὺς κρατῆ ἀπὸ τὸ ὄνομά των, τοὺς ἐκραποῦσεν ἀπὸ τὴν μέτην, τὸ ἀνάστημα, τὴν κουταμάραν — ἀντίληψίς του, βλέπατε — καὶ τοὺς ἐκρατοῦσεν ὀρισμένως στερεώτερα.

Αὐτός, τοῦλάχιστον, εἶχε κάποιον κατάστιχο κ' ἐσημείωνε κάποιους ἀριθμούς. Χθὲς ὁμοῦ μοῦ παρουσιάσθη ἄλλος ἐμπορευόμενος, τελειότερος εἰς τὸ εἶδος του, ὁ ὅποιος, μολονότι, λόγῳ τῆς εἰδικότητός του, εὐρίσκαται εἰς πολὺ περιπλοκωτέρας δοσοληψίας, ἔχει καταργῆσαι κάθε εἶδος γραπτοῦ λογιστικοῦ βοηθήματος. Καὶ αὐτὸ τὸ περιφρημον τεφτέρι τοῦ μπακάλη, καὶ αὐτὴ ἡ περιφρημη πόρτα τοῦ γυρολόγου, ἐπὶ τῆς ὁποίας χαράσσονται μὲ κίμωνιαν τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν ὀφειλετῶν, γι' αὐτὸν ἦσαν πράγματα περιττά. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν μεθοδὸν του καὶ ἐνοοῦσε νὰ μὲν πιστὸς εἰς αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν ἐφεύρεισιν τῆς γραφῆς.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς ὀμβρέλλᾳ, ἐνὸς πλανοδίου δηλ. ἐπιδιορθωτοῦ ὀμβρέλλῶν. Ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ βράδυ γυρίζει τοὺς δρόμους, μαζεύει χαλασμένους ὀμβρέλλας, καὶ καταντᾷ νὰ ἔχῃ σὸ σπῆτι του διακόσια καὶ περισσότερα ἐρείπια καθημερινῶς ὑπὸ ἐπισκευήν. Οὕτε ἀριθμοὶ κρημασμένοι, οὕτε διακριτικὸν κἀνάνα, οὕτε τίποτε. Καὶ ὁμοῦ, ὅταν πᾶτε νὰ τοῦ ζητήσετε τὴν ὀμβρέλλα σας, σὰς κυττάξῃ ἀπὸ πάνω εἰς κάτω, ἀπλώνει τὰ χεῖρά του στὸν σωθὸ καὶ σὰς δίνει ἀσφαλῶς τὴν δικήν σας. Ἐμπορεῖτε νὰ μάματε λάθος εἰσεῖς, ν' ἀμφιβάλλετε μίαν στιγμὴν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἀργαλείου σας, νὰ διστάσετε. Αὐτὸς δὲν ἀμφιβάλλει ποτέ ! Ἡ ὀμβρέλλα, ποῦ σὰς ἔδωκεν, εἶναι ἡ δική σας.

— Πῶς τὰ καταφέρνετε, γέρο - διάβολε ; Ἐσὺ ἔχεις τὸ μυαλό σου κατάστιχο ! τοῦ εἶπα κάποτε.

Ἐκαμεν ἓνα μυστηριώδες ἀθεάσεμον κίνημα.

— Εἶναι δική μου δουλειά, κύριε. Καθένας μὲ τὴν ἐπιστήμη του !

Ὁ διάβολος ὁμοῦ τὰ ἐφευρε καὶ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν του. Ἡ ὑπερηγία μου εἶχε δώσει πρὸ καιροῦ πρὸς ἐπισκευὴν τὸ κομψὸν τῆς ἀλεξιβρόχιον. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἐλησημόνησε μαζί με τοὺς ἐρωτᾶς τῆς καὶ ἐφυγεν εἰς τὴν πατριδα τῆς, ὅπου οἱ γονεῖς τῆς εἶχον ἀγοράσει ἀγρόν καὶ γαμβρόν διὰ τὴν θυγατέρα των. Ἀπ' ἐκεῖ ἔλαβε βραχεῖαν ἐπιστολήν, ἱκετεύουσάν με νὰ φροντίσω περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀπίπτου, τὸ ὅποιον εἶχε καταγραφῆ εἰς τὸ προικοσύμφωνον καὶ ἐζητᾶτο ἐπαιγόντως ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ γαμβροῦ.

Τὸ ζήτημα ἦτο σοβαρόν, ἡ παράκλησις θερημὴ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιληφθῶ ὁ ἴδιος τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπέρασα ἀπὸ τὸ ἰσόγειον, ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία καὶ ἐργαστάσιον τοῦ δρομογέρου.

— Μία ὀμβρέλλα εἶσι κ' εἶσι.

Μ' ἐκύτταξε μὲ δισταγμούς.

— Δική σου εἶναι ;

— Ὅχι, τῆς ὑπερηγίας μου.

— Δὲν μπορεῖ νὰ περᾶσῃ ἡ ἴδια ;

— Ἀδύνατον ! Εὐρίσκαται εἰς ἀπέστασιν ὄγοντα-πέντε μιλίων. Ὄνεμάξεται Μάρτια Ψημένον.

— Τί νὰ τὸ κάμω τ' ὄνομα ! Πῶς ἦταν τὸ κορίτσι ;

— Τί θέλεις νὰ πῆς ;

— Ψηλή, κοντή, ξανθὴ, μελαχροινὴ, εἶχε κἀνάνα κουσουρι ἀπάνω τῆς ; Αὐτὸ θέλω νὰ πῶ !

— Δοιπόν, ἦταν ξανθὴ, ψηλὴ, μαυρομμάτα, καλοκαμωμένη... Θέλεις ἄλλο τίποτε ;

— Μήπως εἶχε καὶ μὰ ἑλθὰ κάτῳ ἀπ' τὸ δεξι αὐτί ;

— Γεῖά σου ! Μὴ ἑλθὰ, ποῦ ἔχει ἱστορίες. Μὴ τὰ γυρεύεις !

Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὕτε στιγμὴν, ἀπλώσε τὸ χεῖρ του καὶ ἄρπαξε μίαν ὀμβρέλλαν.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ὀμβρέλλα, κύριε !

— Μήπως κἀναὶς λάθος ;

— Μείνε ἡσυχός ! Ἀφοῦ μοῦ λές : ἑλθὰ κάτῳ ἀπ' τ' αὐτί, φθάνει. Ἦταν σκασιμένο ἓνα σίδερο καὶ τ' ἄλλαξα. Νά το !

Κατὰ ποίαν τάξιν ἀνεφαλικοῦ συνειρμοῦ ἢ ἑλθὰ τῆς κοπέλλας συνεδέθη με τὸ σπασμένο σίδερο τῆς ὀμβρέλλας καὶ ἀπετέλεσε λογιστικὴν ἐγγραφήν εἰς τὸ μοναδικὸν κατάστιχον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, δὲν γνωρίζω. Ἐπῆρα τὸ ἐπιπλόν, ἔκαμα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἐφυγα, ἀπειρώς σφώτερος καὶ μὲ ἱλαρὰν καρδίαν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος επισκεπτόμενος τα σύγγρινα στρατεύματα.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΙ ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Παίν να γίνει η εν 'Αγγλίε μεταπολίτευσις (1615) και κατόπιν αθή, πολλοί από την 'Αγγλίαν κατέφυγον εις την 'Αμερικήν, όπου δλίγον κατ' δλίγον ηρχίσαν να σχηματίζονται σημαντικοί συν-οικισμοί και μετά ταυτα αξίαι λόγου άποικίαι.

Κυρίως, πρώτος ο 'Αγγλος Βάλες Ράλεχ, τῷ 1684, ίδρυσεν άποικίαν εις την Βιογινίαν τῆς Βορείου 'Αμερικής. Τῷ αριβῶς οί Γάλλοι κατέλαβον τὸν Καναδῶν, ἐπισταμένην χώραν, ἀνωθεν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Οί Γάλλοι ἰδοκίμασαν νὰ κατέλθουν μέχρῃ τοῦ Μισισσιππῆ, τοῦ κυριώτερου ποταμοῦ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλ' οί 'Αγγλοὶ δὲν τὸ ἐπέτρεψαν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεργάγη πόλεμος μεταξὺ Γαλλίας καὶ 'Αγγλίας, διαρκήσας ἑπτὰ ἔτη (1756—1763). Οί 'Αγγλοὶ βοηθούμενοι ἐπὶ τῶν ἀποίκων τῶν, ἐνίκησαν τοὺς Γάλλους, ἀλλ' ἐξήγησαν ἀργότερον, ὅπως οί βοηθήσαντες αὐτοὺς ἀποικοὶ λάβουν μέρος εἰς τὸ δημόσιον ἀγγλικὸν χρέος, βαρύντα δὲ νὰ φορολογηθῶνται τὰ ἐν τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν εἰς τὴν μητροπόλιν ἀποσταλλόμενα ἀμερικανικὰ προϊόντα.

Ἐκτ' ἀρχῆς διαμαρτυρήθησαν κατὰ τῶν ἀγγλικῶν απαιτήσεων μόνον 98 ἐκ τῶν ἀποικιῶν κατόπιν ὅμως εἰς τὴν διαμαρτυρίαν προστέθησαν καὶ αἱ λοιπαί, ἀπειλήσασαι μάλιστα, ὅτι θὰ διακόρουν κάθε ἐμπορικὴν συναλλαγὴν μὲ τὴν μητροπόλιν τῶν 'Αγγλίων. Ἐπειδὴ δὲ οί 'Αγγλοὶ ἐπέμειναν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν, συνέχονταί εἰς τὴν Φλαδέλφειαν ἀντιπρόσωποι 12 ἀποικιῶν, οί ὁποιοὶ κηρύττουσιν τὴν πούτην ἀνεξάρτητον 'Ομοσπονδον Δημοκρατίαν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεργάγη ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν ἀποίκων καὶ τῆς μητροπόλεως (1776).

Βάσιγκτων, γενναῖος καὶ φρόνιμος πολίτης τῆς Βιογινίας.

Ἡ Γαλλία, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῆ διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Καναδῆ, κατέπεισε τὴν 'Ολλανδίαν καὶ τὴν 'Ισπανίαν διὰ στόλου καὶ στρατοῦ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐπαναστάτας. Πρὸς τὸν σκοπὸν μάλιστα τοῦτον ἀπεστάλη εἰς τὴν Εὐρώπην ὁ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπαναστατῶν Φραγκλίνος, ὁ διάσημος ἀφευρέτης τοῦ ἀλαξικερᾶνου.

Πρώτη ἡ Γαλλία ἔλαβε μέρος ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατῶν, ἀρχηγοὶ δὲ τῆς ἰσχυρᾶς γαλλικῆς ἀποστολῆς διορίσθησαν ὁ Ρουσαμπῶ καὶ ὁ Λαφογιέ, σπουδαῖστα καὶ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἀγωνισθέντες ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατῶν, πάντων ἀποίκων.

Ἡ 'Αγγλία, βλέπουσα τὴν τοιαύτην ἐξ Εὐρώπης ἀντίπραξιν, δὲν ἠθέλησεν εἶναι πολὺ νὰ ἐξαπολουθήσῃ τὸν ἄνωγα καὶ διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλίων (1783) ἀνεγνώρισεν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, αἱ ὁποιαὶ σὺν τῷ χρόνῳ κατέστησαν ἰσχυροτάτη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως Δημοκρατία, μὲ πρῶτον αὐτῆς πρόεδρον τὸν Γεώργιον Βάσιγκτων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὠνομάσθη καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς.

Αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι κατέχουν ὅλον τὸ πλάτος τῆς Βορείου 'Αμερικής, μὲ ἔκτασιν σχεδὸν ἴσην πρὸς τὴν Εὐρώπην καὶ μὲ πλεθυσμὸν περὶ τὰ 100 ἑκατομμύρια, ἐξ ἧν 300 χιλιάδες καὶ πλέον εἶναι Ἕλληνας, μετανάσταί ἐκ διαφόρων μερῶν.

Τὸ ἐκ φύσεως γόνιμον ἔδαφος τῆς χώρας, εἰρηστα καλλιεργημένον, παράγει ὅλα τὰ εἶδη τῶν προϊόντων, ἡ δὲ κοιλὰς τοῦ Μισισσιππῆ θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος εὐτοβολῶν τοῦ κόσμου καὶ ὁ πρῶτος τότε παραγωγῆς βάμβακος. Ἄλλα καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς βιομηχανίας, καθὼς καὶ τὸ ἐμπόριον, κατέχουσιν πρωτίστην θέσιν. Δὲν ὑστεροῦν εἰσῆς ἡ τεραστίως ἀνεπτυγμένη κτηνοτροφία, τὰ δασικὰ καὶ τὰ μεταλλικὰ προϊόντα καὶ ἡ ἀφθονωτάτη παραγωγὴ πετρελαίου καὶ κηπουῦ.

Ἐκ τῶν πόλεων τῆς Συμπλευτικῆς μεγαλειτέρα εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκη, μὲ 7 ἑκατομμ. κατοίκους, ἐξ ὧν 20 χιλ. Ἕλληνας. ἔχει παγκόσμιον ἐμπόριον καὶ συγκοινωνίαν, καὶ ἐνώνεται μὲ τὸ προάστειον Βροδκλιν διὰ θανασιᾶς μεταῶρου γεφύρας, μήκους 1880 καὶ ὕψους 40 μέτρων, καθῶσαν τὸ Βροδκλιν κείτα ἐπὶ νησιδίου. Εἰς τὸ Σικᾶγον, τὸ ὁποῖον κείτα παρὰ τὴν Μιχιγκάνην λίμνην καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει 2 περίπου ἑκατομμ. κατοίκους, ἀπαντᾷ καὶ 20 χιλιάδες Ἕλληνας.

Ὡς γνωστόν, οί Ἕλληνας τῆς 'Αμερικής, ἀποτελοῦντες τελείως κατηρημένους ποιότητος, διατελοῦν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν ἐπισκόπου καὶ ἔχουσιν ἰδρύσει ἑλληνικοὺς ὁδοδόξους ναοὺς ἑλληνικὰ σχολεῖα, σωματεῖα, ἐκδίδουσιν δὲ ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ.

Εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτεῖας ἀνήκει καὶ ἡ κατάψυχρος χερσόνησος τῆς Ἀλάσκας, κειμένη ΒΔ τῆς Βορείου 'Αμερικής καὶ χωριζομένη ἀπὸ τὴν Ἀσίαν διὰ τοῦ Βεριγγίου πορθμοῦ. Ἄλλοτε ἀνήκειν εἰς τοὺς Ρώσους, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπωλήθη εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτεῖας. Ἐνεκα τοῦ δριμυτάτου ψυχροῦ τῆς, ἔχει μόνον 30 χιλ. κατοίκους, οί ὁποιοὶ ἀγάζονται εἰς τὰ πολλὰ αὐτόθι χρυσορυχεῖα ἡ ἀσχολοῦνται εἰς τὴν θήραν πολιτικῶν σισυροφόρων ζῴων καὶ εἰς τὴν ἀλιείαν. Ἡ πρωτεύουσα, Νέος Ἀρχάγγελος, κείτα ἐπὶ νησιδίου εἰς τὸν Εἰρηνηκὸν Ὀκεανόν.

ΔΗ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΠΛΕΪΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ 'Ασ'Ολα

Κύριοι ἐκδῶται τοῦ 'Ασ'Ολα, Διάβασα σὺν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 4 Φεβρουαρίου ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν σας ἑκκλήσιν φίλου τοῦ 'Ασ'Ολα σ' ἐκείνους, ποῦ ἐκτιμῶν καὶ ἐκδηλώνουν ἀγάπην πρὸς τὸ κοινωφελὲς καὶ διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς οἰκογενείας ἐκδιδόμενον φύλλον σας.

Μὴ τέτοια ἐκκλήσιν γιὰ ἓνα περιοδικὸν εἶναι τὸ 'Ασ'Ολα, ποῦ κάθε καιναιωνιῇ βαθμῆς τὸ γνορίζει, θὰ εὖρη εὐμενῆ ἤχῳ σ' ὅλους, ποῦ τ' ἀγαποῦν καὶ εἶναι θαυμασταὶ του. Ἀπὸ φοιτητῆς, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνεφανίσθη ἀφοῦ παρήλθον τόσα ἔτη, ὅσα ἀριθμῶ καὶ ἡ ἐκδοσίς του, δὲν ἔκπυσσεν νὰ τὸ διαβάξω καὶ νὰ φιλοσοφῶ σὲ κάθε γραμμῆ του τὸ λεπτόν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον του. Καὶ σήμερον ἀκόμη, χωρὶς νὰ εἶμαι συνδρομητῆς του, διότι δὲν ἔχω μόνιμον διεύθυνσιν, τὸ μελετῶ ἀπλήστως καὶ καθ' ἑβδομάδα νομίζω, ὅτι εὐρίσκομαι σ' ἓνα μικρὸ φιλολογικὸν σαλονάκι. Κάμνω μετόχους τῶν εὐγενῶν ἀρχῶν του, τῶν γλαφυρῶν ἀρθρῶν καὶ τοῦ περιεχομένου του ὅλους ἐκείνους, ποῦ θέλουν νὰ μ' ἀκούσουν, καὶ οί ὁποιοί, ὡς ἐκ τοῦ βίου μας, στεροῦνται πνευματικῶν ἀπολαύσεων. Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι, ὅσοι τὸ ἐκτιμοῦν, καὶ δι' ἔργων ἐπιθελοῦν νὰ δείξουν τὴν ἀγάπην τους, διὰ νὰ εὐοδοθῆ καὶ καρποφορήσῃ τὸ μοναδικὸν τοῦτο πνευματικὸν ἔργον, τὰ ὅποια ἡ ἀπρόσκοπτος ἐκδοσίς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸς περισσοτέρας ἑγγράφας, ἔρχομαι σήμερον καὶ παρακαλῶ νὰ ἐγγράψετε τοὺς ὀλίγους συνδρομητὰς, ποῦ εὐρήκα, διὰ νὰ γίνω παράδειγμα εὐγενοῦς ἀμίλλης σ' ἐκείνους, ποῦ θέλουν νὰ προκόπη τὸ δριστον διὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτὸ περιοδικόν. Θὰ ἐπιθυμοῦσα καὶ διὰ τοῦ πνεύματος νὰ τὸ συνδράμω, ὅν μὲ τὸ ἐπέτρεπον αἱ πολλαὶ καὶ καθημεριναὶ ἀσχολίαι μου.

Συναποστέλλων δὲ τὸ τίμημα τῆς ἐτησίως ἑγγράφας τῶν φίλων συνδρομητῶν, παρακαλῶ νὰ τὸ θεωρήσετε ὡς μηδὲν ἀπέναντι τῶν τόσων προσπαθειῶν καὶ θυσιῶν σας πρὸς ἐκδοσιν τοῦ ἔργου σας καὶ ἐκδήλωσιν εὐλαχίστην τῆς πρὸς αὐτὸ ἀγάπης μου καὶ τιμῆς.

Δεχθῆτε, παρακαλῶ, καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐκτιμήσεως, μεθ' ἧς διατελῶ

Σαράντα-ἑκκλήσιν, τῇ 20 Φεβρουαρίου 1917.

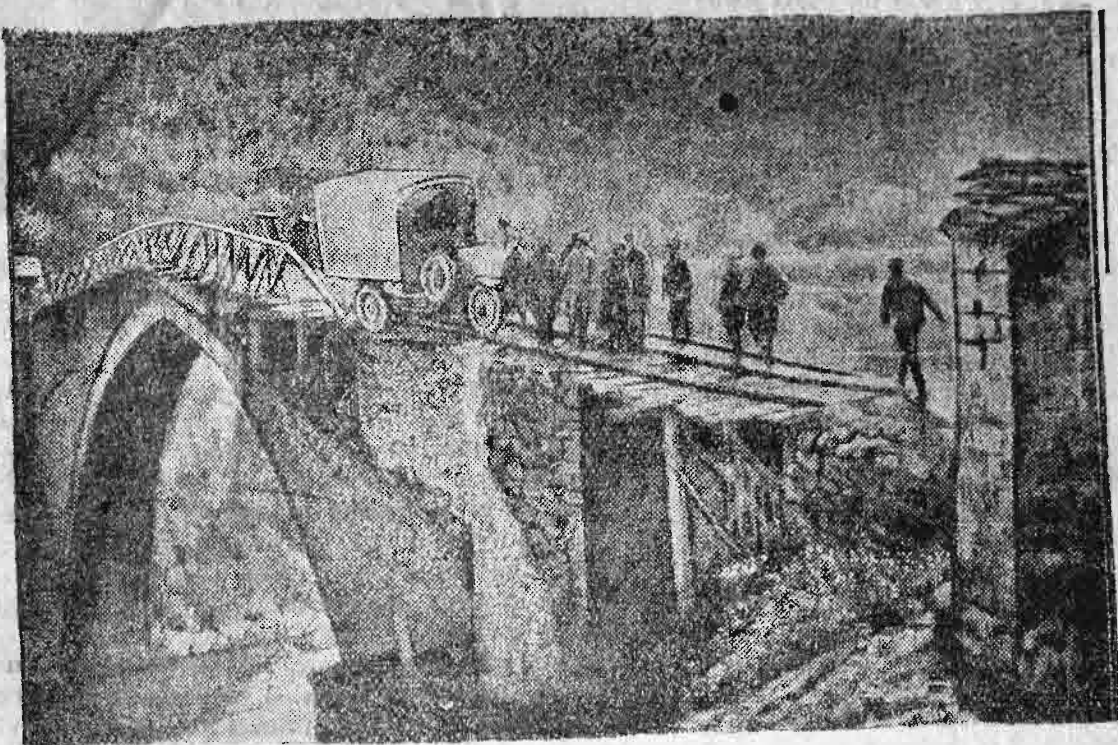
Α. ΒΑΣΙΛΑΔΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

- Ἐγγράψατε: Τὸν κ. Γουλιέλμον Πατρικόπουλον, ἱατρὸν, » » Περικλῆν Τασσιδην, ἔμπορον, » » Γεώργιον Φλωρίδην, » » Ἴπποκράτην Συμεωνίδην, (εἰς Σαράντα-ἑκκλήσιν), » » Μισσηλ. Ἀθανασιάδην (εἰς Νικομηδείαν).

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ο νέος επιτελάρχης τοῦ αὐστρουγγρικοῦ στρατοῦ Arz von Straussenberg.

Ἐπὶ τῶν ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων. Ἀυτοκίνητα διερχόμενα γέφυραν.

Ὁ ἀρχιδουξ Σαλβατώρ ἐπιθεωρῶν ὀχυρωματικὰ ἔργα ἐν Τυρόλω.

Χάρτης τῶν νέων μαχῶν παρὰ τὸ Βέλγιον.

Ρωσικὰ στρατεύματα ἐν τῷ Δυτικῷ μετώπῳ ἐπὶ χιονοσκεποῦς θέσεως.

21
Ἡ ΨΥΧΗ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 261)

Ἦκουσα ἐπὶ μακρὸν κῶν πένθιμον ρυθμὸν τῶν λυγρῶν της. Τότε ἐξήτησα ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ μοῦ ἀμπανύσῃ κυρηγόρους σκέψεις, αἱ ὅποια νὰ εἰμπορέσουν νὰ φέρουν εἰς τὴν πτωχὴν μητέρα ἀπενεὶ ἐλπίδας. Τῆς ὁμίλησα περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τῆς ἀνομιτομένης θεορασίας, περὶ τῆς δυνατῆς μεταβολῆς. Ἄλλ' ἡ ἐλπίς δὲν συνοδεύει ποτὲ τὸ ψεῦδος. Ἐν φοβερῶν πλῆγμα, πλῆγμα θανάσιμον, εἶχε κατανεχθῆ καὶ ἡ Εὐα Μερεδιθ ἀντελήφθη ὄλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἕνα μόνον παιδάκι κατέβαιναν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ λόρδου Κόσιγγτων. Δύο γυναῖκες παρουσιαζόντο, ἀλλ' ἡ μία εἰσάγειτο ἕως αὐτῆς ἡ ἄλλη ἐσιώπα, καθὼς ἐκείνη, ποῦ εἶναι νεκρά. Ἡ μία εἶπε :

— Τὸ παιδί μου, ἡ ἄλλη οὐδέποτε ὁμιλεῖ διὰ τὸ τάμιον της. Ἡ μία ἔφερε τὸ μάτωπον ὑψηλά· ἡ ἄλλη εἶχε σκυμμένη τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὸ στήθος, διὰ νὰ κρύψῃ καλλίτερον τὰ δάκρυά της. Ἡ μία ἦτο ὠραία καὶ φεισιμένη ἀπὸ χαρᾶν ἡ ἄλλη ὀχρὰ καὶ μελανί-

μον. Ὁ δὲ γὼν εἶχε λήξει. Ἡ λαίδη Μαίρη ἐθροιάβεον.

Ἄφινον τὸν Χάρη νὰ παίξῃ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Εὐας Μερεδιθ καὶ τοῦτο ἦτο μία ἐπι πλέον σκληρότης. Χωρὶς νὰ λαμβάνουν κᾶν ὅσ' ὄψει τὰς ἀγωνίας τῆς γυναικὸς ταύτης, ἔφερον τὸν Χάρη, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὰ μαθήματά του ἀπὸ εἰς τὸν θεῖόν του. Ἐξεθείαζον μάλιστα καὶ τὰς προόδους του. Ἡ μητέρα του, ἔπερηφανος, ἐπελόγιζε τὰ πάντα, διὰ νὰ στεροποιήσῃ τὴν ἐπιτυχίαν της. Ὁ λόρδος Κόσιγγτων, προσβληθεὶς εἰς τὰς τρυφερότητας ἐλπίδας του, ἐναντίκτισε τὴν ἀπαθὴ ψυχρότητα, ἡ ὅποια μὲ εἶχε τόσον καταπλήξει. Τώρα ἦτο—τὸ ἐβλεπον—ἡ τελευταία λέξις τοῦ χαρακτῆρός του, ἦτο ὁ λίθος, ὁ ὅστις σφραγίζει ἕνα τάμιον.

Ἀδυστηρὸς εὐγενὴς πρὸς τὴν νύμφην του, οὐδὲμίαν εἶχε δι' αὐτὴν λέξιν ἀγάπης. Ἡ κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ κτηματιοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρηθῆσιν εἰς τὴν καρδίαν του, εἰμὴ ὡς μήτηρ τοῦ ἐγγονοῦ του. Ἐν τούτοις, τὸ παιδί ἐκείνο ἦτο ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχεν. Ὁ λόρδος Κόσιγγτων κατέστη εἰσερχομὲν στυφρῶς, σιωπηλός, μετανοῶν ἴσως, διότι ἐπέδωκεν εἰς τὰς ἐπιμόρους παρακλήσεις μου, καὶ διότι προῦξενον εἰς τὸν ἐτακτὸν του κατὰ τὴν γηρατειά του θλιβεράν συγκίνησιν, ὀχλήραν καὶ ἀνοφελῆ.

Ἐν ἔτος διέρρησαν ἔπειτα μία θλιβερά ἡμέρα ἦλθε, κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ λόρδος Κόσιγγτων ἐπέλασε τὴν Εὐαν Μερεδιθ καὶ, ἀφοῦ τῆς ἔκαμε σημεῖον νὰ καθῆσθαι παρὰ τὴν πολεθρόναν του, τῆς εἶπεν :

— Ἀποῦσάτέ με, κυρία, ἀποῦσάτέ με μὲ θάρρος. Θέλω νὰ εἶμαι εὐλιπρωινῆς ἀπέναντί σας καὶ νὰ μὴ εἶδε πρόσωπόν τινα. Εἶμαι γέρον καὶ ἀδύ-

νης· πρέπει νὰ φροντισθῶ δι' ὅλας τὰς ὑποθέσεις μου. Ἄλλοίμονον! Αὐταὶ εἶναι πολὺ θλιβεραὶ διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμέ. Δὲν θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς ἀπαρσεσκίας μου διὰ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ μου. Ἡ δυστυχία σας μὲ ἀφώπλισε καὶ σᾶς προσεκάλεσα πλησίον μου. Ἐσπάρχησα νὰ ἴδω καὶ νὰ ἀγαπήσω ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ υἱοῦ σας Γουλιέλμου τὸν κληρονόμον τῆς περιουσίας μου, τὸν νέον, ἐφ' ὃ ἐσπάρχησα ὅλα τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν φιλοδοξιῶν μου.

Ὁ γέρον διεκόπη. Ἀνέπνευσε βαθεῖα, ὡς διὰ τὴν ἀντιλήσῃ θάρρους· ἔπειτα ἐξηκολούθησεν :

— Ἄλλοίμονον! κυρία, ἡ Μαίρη ὑπέσχετο σιληρὰ διὰ σᾶς! Ἡ χήρα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ παιδιοῦ μου θὰ ἔχουν κᾶν ὅ,τι θὰ τοῖς χρειασθῆ, διὰ νὰ τοῖς ἐξασφαλίσῃ ἀξιοπρεπῆ διατήρησιν, ἀλλὰ, κύριε ὡς εἶμαι τῆς περιουσίας, τὴν ὅποιαν μόνος ἐκέκρησα, θέλω καταστήσῃ τὸν ἀνεψιόν μου Χάρη ἀποκλειστικὸν κληρονόμον. Θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Λονδίνον, διὰ νὰ τακτοποιήσω τὰς ὑποθέσεις μου. Ἀκολουθήσατέ με, κυρία· τὸ σπέρμα μου εἶναι ἰδικόν σας, θὰ σᾶς βλέπω πολὺ εὐχαριστῶς.

Ἡ Εὐα—μὲ τὸ εἶπε πατόπιον—προθάνθη διὰ πρῶτην φορὰν τὸ θάρρος νὰ ἀντικαθίστῃ τὴν κατάπτωσιν. ἔσχε τὴν δύναμιν, τὴν ὅποιαν παρέχει εὐγενὴς ὑπερηφάνεια. Ὑψωσε τὴν κεφαλὴν, ἀν δὲ καὶ τὸ μάτωπον της δὲν εἶχε τὴν ἐπιβολὴν τοῦ μετώπου τῆς λαίδης Μαίρη, εἶχε τοῦλάχιστον τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς δυστυχίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

29

(συνίχθια από σελ. 262)

Ὁμίλησε μετὰ τὴν μητέρα του ὀλίγα λεπτά, ἔπειτα ἀνεχώρησε καὶ μετὰ δύο δευτερόλεπτα ἠκούσθη ὁ ἤλεκτρικὸς κώδων τῆς Ἀκάνθου.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐμβήκεν.
— Εἰπέ εἰς τὴν Δώραν νὰ πάρῃ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ πάγῃ περὶπατο ὡς τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη καὶ μετ’ ὀλίγον ἡ Δώρα, συνοδεύουσα τὰ δύο παιδιὰ, ἐξῆλθεν.

Ὁ Πῶλ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκατο εἰς τὸν κῆπον, ἐχαιρέτησε μετὰ προσήνθειαν τὴν Δώραν ἐξερχομένην καὶ ἔμεινε ἐκεῖ καρφωμένος· ἀλλ’ ὅταν παρήλθον ὀλίγα λεπτά, τὸν βλέπομεν νὰ παρατηρῇ ἐναγωνίως τὸ ρολόγι του καὶ νευρικῶς νὰ χῶνῃ τὰ χέρια του εἰς τῆς τσέπες καὶ μετὰ τρόπον περιδεῆ ν’ ἀναβαίνει τῆς σκάλας τοῦ δευτέρου πατώματος.

Διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Δώρας· ἦτο ἀνοιχτόν, ἐμβήκεν ἐκεῖ καὶ ἔφερε περὶ αὐτὸν τὸ βλέμμα.

Εἶδε γύρω.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τῆς Δώρας, τὸ μεμονωμένον ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο σπῆτι τοῦ Ἀκάνθου, παρουσίαζε μίαν κατάφορον ἀντίθεσιν εἰς ὁποῖον θὰ τὸ ἐπεσκέπτετο μετὰ τὰ λοιπὰ.

Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἡ πολυτέλεια, οὔτε ἡ λαμπρότης ἢ ὅποια ἐξεδηλοῦτο φορτικὰ εἰς τὰ ἄλλα. Ἐδῶ ἐβασίλευε τὸ ἀπείριστον εἰς τὴν ἐπιπλωσιν, τὸ ἀνεπιτήδευτον εἰς τὴν διευθέτησιν, τὸ λιτὸν εἰς τὴν διακόσμησιν.

Τὸ δωμάτιον τῆς διδασκαλίσσης δὲν ἦτο βέβαια προωρισμένον ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτητὰς τοῦ θερινοῦ ἐκείνου μαγάρου, διὰ νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τῶν ξένων τὰ μάτια δι’ αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φορηθῇ μετὰ ἐπιπλα πολυτελεῆ καὶ κτυπητὰ, μετὰ συνδυασμοὺς χρωμάτων ποικίλους, μετὰ φόρτον πλούτου καὶ χλιδῆς.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ ὅτι δὲν ἦτο προωρισμένον νὰ ἐπιδεικνύεται, δὲν ἐσκόπευε εἰς ἄλλου νὰ φιλοξενῇ κάποιον μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀκάνθου· ἰδοὺ δευτέρως λόγος νὰ μὴ ἐπισπάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ καὶ νὰ μὴ συγκεντρώσῃ τὰς φροντίδας τοῦ. Εἰς αὐτὸ δὲν θὰ ἔμενε κανεὶς ἐκ τῆς οἰκογενείας· διατὶ νὰ φροντίσῃ ἢ οἰκογένεια δι’ αὐτό;

Μία κλίνη ἀπείριστος καὶ μερικὰ ἄλλα ἐπιπλα ἀπαραίτητα, καὶ ταῦτα ἀπλᾶ καὶ ἀνεπιδεικτικῶς, ἀπετέλουν ὅλην τὴν διακόσμησιν τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Ἄλλ’ ἡ περιφρόνησις αὐτῆ τῶν ἰδιοκτητῶν ἐκείνων πρὸς τὸ ἀπομεινωμένον αὐτὸ δωμάτιον, ἀπετέλει τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀρετὴν. Ἡ παρατηρούμενη ἀντίθεσις ἐπληττε τὸ βλέμμα πολὺ εὐαεστός καὶ παρουσίαζεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν μίαν ἀνακούφισιν.

Ἡ ἀντίθεσις τοῦ διακόσμου του, ἀνόμιζέ τις, ὅτι ἐξεκόνιζε μέχρι τινὸς τὴν ἀντίθεσιν εἰς τὸ ὅλον ἐκεῖνο τοῦ περιχομένου.

Τὰ πάντα ἐδῶ διέπνεε μία ἄλλη ψυχὴ, τὰ πάντα ἐδῶ ἀπέπνεον μίαν εὐωδίαν ἀγνωστον παντοῦ ἄλλου εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ τῆς διδασκαλίσσης, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Δώρα ἀφῆκε τὴν σφραγίδα τῆς ψυχῆς τῆς, ἦτο ἀληθὲς ἱερὸν ἄδυτον, παρθενικὸν ἄστυλον, εἰς τὸ ὁποῖον, μαζὶ μετὰ τὴν χλιδὴν καὶ τὴν ἐκδαιήτησιν, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐμῆθῃ ἡ ἀνηθικότης καὶ ὁ ἐκφυλισμὸς, ὁ διάχυτος εἰς τὰ λοιπὰ διαμερίσματα.

Τώρα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἀπεκράτει σιγὴ, διότι ἦτο τελείως ἄρημον. Μόνον μία δέσμη λουλουδιῶν ἀπὸ ἓνα ἀπλοῦν ὑάλινον βάζον ἀνέδιδεν ἔλαφρὰν εὐωδίαν, αἰθερίαν, ἀγνήν, καὶ ἀπὸ τὸ ἠμαρτανικὸν παρὰθυρον ἐμβαίνει, μαζὶ μετὰ τὴν αὔραν, τὸ μινύρισμα τὸ λικνιστικὸν τῆς θαλάσσης καὶ τὸ κελᾶδημα κάποιου παραπονεμένου πουλιοῦ.

Ἐν τούτοις, τίποτε ἀπ’ αὐτὰ δὲν ἀνέστειλε τὸν Πῶλ Ἀκάνθου. Οὔτε ἡ ἰσρότης τοῦ περιβάλλοντος, οὔτε τὸ σμῆνὸν τοῦ δωματίου, οὔτε ἡ ἐπιγραφὰ τοῦ θείου γαλήνη.

Ἄν ἐσταμάτησε, πρὸς στιγμὴν, ἦτο, διότι ἐφοβήθη. Δὲν ἠθέλε νὰ ἔχῃ οὐδὲ τὸν παραιομικρότερον μάρτυρα, ἐφοβεῖτο καὶ τὴν ἐλαφροτέραν σκιά.

Δι’ αὐτὸ ἐφριψε τὸ βλέμμα γύρω καὶ ἐκρατήθη. Ἄλλ’ ὅταν ἐβεβαιώθη πλέον περὶ τῆς ἀσφαλείας του, ὅταν εἶδεν, ὅτι οὐδὲν τὸν ἀπειλεῖ, καὶ ἡ μὲν Δώρα δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ, κανεὶς δ’ ἄλλος δὲν ἐφρόντιζε νὰ πλησιάσῃ, ἠσύχασε καὶ ἤρχισεν νὰ βαδίζῃ.

Διηυθύνθη κατ’ εὐθείαν εἰς τὸ μικρὸν τραπέζακι, ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς γραφεῖον τῆς ὀρφανῆς, ἐφριψε μίαν ματιὰν εἰς κάποια χειρῶν γραφὰ, ποῦ ἦσαν ἀναποτεθειμένα ἐπάνω, καὶ ἐζήτησε νὰ τὰ διαβάσῃ, ἀλλὰ τὰ ἀπέρριψε παρευθὺς, φροντίζων νὰ τ’ ἀφήσῃ εἰς ὁποῖαν κατάστασιν τὰ εἶδεν.

— Εἶναι θέματα καὶ ἐκθέσεις τῶν παιδιῶν, ἐσκέφθη ὁ νέος.

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς μίαν μικρὰν φωτογραφίαν, τὴν ὁποῖαν εἶδεν ἐκεῖ μέσα εἰς ἀπλοῦν μεταλλινὸν πλαίσιον· τὴν ἐκράτησε, πρὸς στιγμὴν, εἰς τὰ χέρια του.

— Τὴν ἀναγνωρίζω, διενόηθη. εἶναι ἡ φωτογραφία τοῦ Δρόσου.

Τὴν ἀφῆκε καὶ ταύτην εἰς τὴν θίσειν τῆς καὶ ἤρχισεν νὰ ἐπισκοπῇ τὰ λοιπὰ ἐπιπλα.

Ἐφθασε πρὸ τῆς κλίνης. Λευκὸν λινὸν κέντημα, συνοδεῦον τὴν σινδόνην, ἦτο ἀπλωμένον ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἐκείνου κρεβατιοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐζήτησε τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ὕπνου ἢ καταπεπονημένη τῆς Δώρας ψυχῆ.

Οὐδὲν παρουσίαζεν ἐκτακτὸν καὶ ἰδιαίτερον ἢ θέα τῆς κλίνης ταύτης, καὶ ὁμοίως, ὅταν ἐφθασε πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν περιέβαλε μετὰ τὸ βλέμμα τοῦ ὁ Πῶλ... φρικῶδες καὶ ριγηλὸν διέστειλε τὴν καταβεβλημένην φυσιογνωμίαν τοῦ μειδίεμα.

Μειδίεμα κακιστοῦ, ἐκδικήσεως, νίκης. Νίκης ἀισχρᾶς!

Δὲν διήρκασεν ὁμοίως ἡ χαρὰ ἐκείνη ἐπὶ πολὺ. Κάποια ἀνησυχία εἰσέδουσα, φαίνεται, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀκάνθου, διότι, ὡσεὶ ἐξυπνῶν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ὄρολόγιον.

Δὲν τὸν ἐνεθουσίασε, φαίνεται, ἡ ὥρα καὶ ἐσκέφθη:

— Καὶ ὁμοίως δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρὸν.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν κλίνην. Ἐφθασεν εὐθὺς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Αὐτὴ θὰ τὸν ἀπὸσχολοῦν περισσότερο.

Τὴν ἐκλείσει προσεκτικὰ καὶ μετὰ τρόπον ἀθόρυβον· ἔπειτα ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν μηχανισμόν τῆς μετὰ ὕψος ἀνθρώπου, ὅστις ἐπόθει νὰ τὸν διορθώσῃ ἢ νὰ ἐργασθῇ ἐπ’ αὐτό.

Ἐγονάτισε, διὰ νὰ τὸν παρατηρήσῃ καλλίτερον, ἀλλ’ ἔπειτα ἐσηκώθη. Ἐφερε μηχανικὰ τὸ χεῖρ του εἰς τὴν τσέπην τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ ἐβγαλε τὴν ταπακέρα του· ἀπὸ αὐτὴν ἐστράβηξεν ἓνα σιγάρον. Τὸ ἐβάλεν εἰς τὸ στόμα καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τὸ ἀνάψῃ, ἀλλ’ ἐκρατήθη.

— Εἶμαι ἓνας ἡλίθιος, ἐσκέφθη· μετὰ τὴν μυρωδιὰ τοῦ τσιγάρου ἐδῶ μέσα θὰ προδοθῶ καὶ ἡ δουλειὰ τότε λασπόνει.

Ἐπέταξε, μετὰ τὴν σκέψιν ἐκείνην, τὸ σιγάρον εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἔγονάτισε καὶ πάλιν.

Ἐμεινεν εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην μερικὰ λεπτά. Ἐπειτα ἔχωσε τὰ χέρια εἰς τὴν τσέπην τοῦ σάκου του, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἐβγαλε τὴν ταπακέρα του. Κάτι ἄλλο. Κάτι μεταλλικὸν ὡς ἐργαλεῖον, κάτι, τὸ ὁποῖον συνέστρεψε μυστηριωδῶς εἰς τὰ χέρια του.

Μετὰ ἐκεῖνο εἰργάσθη ἐπὶ τῆς κλειδονιᾶς ἀρκετὰ λεπτά...

Καὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τὸ παρθενικόν, τὸ ἤρημον, τὸ γαλήνιον, ἠκούετο τώρα ὁ ριγιστικὸς ἤχος τῆς λίμας, ἡ ὁποία ἐσύρτετο νευρικὰ ἐπάνω εἰς τὸ μέταλλον τῆς κλειδονιᾶς, ὁ ἤχος ἐκεῖνος, ποῦ ὁμοιάζει τὸν σπαραγγμὸν, τὴν ἀπόγνωσιν...
(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Φίλος τοῦ «Ἀστ’ Ὀλα», ὁ κ. Α. Γ. Γιασημακόπουλος, μ’ ἐρωτᾷ πῶς πρέπει νὰ προσφωνήσῃ εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολήν, ποῦ θὰ γράψῃ μία νέα τὸν μνηστήρᾶ τῆς.

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην λαμβάνει τὴν ἀφορμὴν νὰ κάμῃ ἐκ περιστάτικου φίλου του, μνηστευθέντος ἄνευ ἔρωτος, καὶ ὁ ὁποῖος δύο ἡμέρας μετὰ τοὺς ἀρραβωνιάς του ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς μνηστῆς του.

— Ἐπρᾶσεν, ἐρωτᾷ, νὰ τὸν προσφωνήσῃ: «Φίλε κ. Γεώργιε», «Ἀγαπητὴ Γεώργιε» ἢ «Γιᾶργό μου»;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην πρέπει νὰ δώσουν ἐν συνδυασμῷ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά. Ἐν πρώτοις, εἰς τὰ ζητήματα τῶν αἰσθημάτων ὑπάρχει ἐν ἰδιαίτερον τάμτ. εἰς ἄλλος τρόπος ἐρμηνείας, ὁ ὁποῖος προσαρμόζεται μόνον εἰς τὰ πρόσωπα, περὶ τῶν ὁποῖων πρόκειται, καὶ μόνον διὰ τὰς περιστάσεις αὐτῶν.

Φαντασθῆτε δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἀλληλολατρύνονται, ἀλληλεκτιμῶνται καὶ αἰσθάνονται ἕκαστος διὰ τὸν ἄλλον μίαν ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην. Αὐτοὶ ἀρραβωνίζονται, τέλος, καὶ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν μνηστείαν τῶν ἀλληλογραφοῦν. Ὁσονδήποτε αὐστηρὰ καὶ ἐν εἶναι ἡ ἐθιμοτυπία αὐτῆ, θὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ ἡ κόρη — ἔστω καὶ πρώτη — θὰ βουτήσῃ τὴν πένναν τῆς εἰς τὴν καρδίαν καὶ θὰ γράψῃ ὅτι ἐκείνη θὰ τῆς ὑπαγορεύσῃ.

Τὸ πρᾶγμα ὁμοίως ἀλλάζει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἐμνηστεύθησαν ἄνευ ἔρωτος, ἄνευ ἀλληλεκτιμῆσεως καὶ εἰς τὰ ἀθῆα ἀμφοτέρων ἀντηχοῦν ἀκόμη τὰ ἀμφίβολα λόγια τῆς προξενήτρας, τὰ ὅποια, ἐπὶ τοῦ καρόντος, ἀποτελοῦν τὸ μόνον συνδετικὸν τῶν δύο τούτων ὑπάρξεων. Ἐδῶ ἀπαιτεῖται περιστοχὴς. Τίποτε τὸ ἀλματικόν, τίποτε τὸ ἀπόλυτον. Τὸ αἰσθημα πρέπει νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ, καθὼς λέγουσιν οἱ μουσικοὶ, à mesure. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀξιοπρέπεια, οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ.

Ἄλλως τε, μία κόρη, προσφωνοῦσα τὸσον οἰκείως καὶ τρυφερὰ τοιοῦτον μνηστήρα, εὐθὺς ἀμέσως προδίδει ποῖαν τινα ἐλαφρότητα, ἣτις ἀποκλείει εὐστάθειαν εἰς τὸ αἰσθημὰ τῆς, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω, εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐρωτηθῇ ἡ καρδιά. Ὅταν αὐτὴ δὲν εἰπῇ τίποτε, τότε τὸν λόγον ἔχει ἡ ἐθιμοτυπία καὶ μόνη.

ΙΑΝΘΗ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΟΜΨΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Georges - Antoine

Γ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ Α. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ

Μεγάλη Ὀδὸς Μπέγιογλου, 364, ἀδελφοὶ Ἀζναβούρ, 18-19, (ἀριθμ. τηλεφώνου 367)

ἔφθασαν, ὅπως πάντοτε, ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν κέντρων τοῦ συρμού καπέλλα garnis, ὅλα τὰ εἶδη τῶν νεωτερισμῶν γυναικείων καπέλλων, δηλαδὴ φόρμες ψάθινες, ἀνθη τεχνητὰ καὶ γαριτωῦρες διάφοροι, ὅλα ὠραιότατα, τελευταίας μόδας καὶ εὐθηνά.

Κομψότης, ταχύτης καὶ καλαισθησία εἶναι τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα τοῦ καταστήματος τούτου.

Ἐφθασαν ἐσχάτως :

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίως χρυσιζούσας ἀνταυγείας εἰς τὴν κόμην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λεωκαίνει τὸ δέγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 3ῆ (ἐξαιλεῖται καὶ τὰς καλαιστέρας ρικινάδας τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δέγμα λευκότητα καὶ βελουδίνην ὄψιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Montonnieres*. Πηλαοῦδες. Ταινίαι τοῦ μετώπου. Ταινίαι πρὸς διαμέρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένοι, καὶ ὅλα τὰ κατὰλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανάσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδὸς, ἀρ. 77. — Τηλεφώνον 1143.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΡΕΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ γραφομηχανή occasion δι' ένοίκιον ή δι' αγοράν. 42

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν άπαρτμάν έν κεντρική όδω του Πέραν, ούτεινος έκαστον διαμέρισμα ν' άποτελήται τοβλάχιστον από 6 δωμάτια, αξίας 7-8 χιλ. λιρών. 44

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν οικία έν κεντρική όδω του Πέραν, αξίας 800 λιρών. 45

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν είτε άπαρτμάν, είτε οικία, αξίας 1300 λιρών. 47

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν άπαρτμάν 2000 λιρών. 46

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προσοδοφόρον κτήμα έν κεντρική θέσει, αξίας από 20-40 χιλιάδων λιρών. 25

ΔΑΝΕΙΑ επί ύποθήκη κτημάτων. 50

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον εκ 2000 πήχεων εις ώραίαν τοποθεσίαν του Σισοή. 49

ΠΩΛΕΙΤΑΙ έν Αγίω Στεφάνω οικία, περιέχουσα 6 δωμάτια μετά λουτρού και κήπου. 38

ΠΩΛΕΙΤΑΙ decauville 1200 μέτρων μετά των έξαρτημάτων του. 39

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον εκ 1000 πήχεων έν κεντρική όδω του Αγίου Στεφάνου. 4

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ τουρκομαθής, δυνάμενος να κρατήσει διπλογραφικά κατάστιχα εις τουρκικήν γλώσσαν. 23

ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙ θέσιν νέος, γνωρίζων την γαλλικήν και δακτυλογραφίαν. 41

ΖΗΤΕΙ θέσιν παρ' οικογενεία δεσποινίς όμογενής, έχουσα αρκετήν πείραν κοπτικής και ροπτικής, άναλαμβάνουσα και την διεύθυνσιν της οικίας. 48

ΖΗΤΕΙ θέσιν εις κατάστημα ή ιδιαιτέρας παραδόσεις δεσποινίς, γνωρίζουσα Έλληνικά, Γαλλικά, δακτυλογραφίαν και διπλογραφίαν. 43

ΖΗΤΕΙ θέσιν εις έμπορικόν κατάστημα ή γραφείον δεσποινίς, τελειόφοιτος του Ζαπτείου, γνωρίζουσα την Γαλλικήν και διπλογραφίαν. 37

ΖΗΤΕΙ θέσιν δεσποινίς, κάτοχος της Γερμανικής, Γαλλικής και στενοδακτυλογραφίας, εις έμπορικόν οικον ή κατάστημα. 27

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ βιολίου και μανδολίνου διά νέας όλως και άποτελεσματικής μεθόδου. 29

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικής, Γαλλικής και Έλληνικής γλώσσης εις τιμάς συγκαταβατικής. 13

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μέγα δωμάτιον προς φύλαξιν επί-πατη όδω του Πέραν (α' πάτωμα) και εις μετρίαν τιμήν. 40

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ έν Χάλκη οικία έξ 8 δωματίων, καλώς έπιπλωμένων, μετά κήπου και κηπουρού, έν γραφική τοποθεσία της έρατεινής νήσου, παρὰ την παραλίαν. 32

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ άπαρτμάν έξ 7 δωματίων, έπιπλωμένον πλουσιώτατα, ήλεκτροφώτιστον, με κλειδοκύμβαλον και λουτρόνα, έν κεντρική όδω του Πέραν. 26

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ έπιπλωμένον ευρύχωρον δωμάτιον έν κεντρικωτάτη θέσει της Μεγάλης Όδοϋ του Πέραν. 16

ΖΗΤΕΙΤΑΙ άπαρτμάν μικρόν εκ 2-3 δωματίων έν κεντρική όδω του Πέραν. 24

ΕΙΛΕΝΗ Π. ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

O vraiment marâtre nature
Puisqu'une telle fleur ne dure
Que du matin jusqu'au soir.

(Ronsard)

Όταν κάτω από την ψυχράν πλάκα νεοκαφούς τάφου άφανίζεται μία νεότης άνθηρά, μία ύπαρξις έπίχαρις, όταν υπό τὸ χῶμα έναποτιθεται ή χάρις, ή εύμορφία, ή καλωσύνη και ή ευγένεια, όταν επάνω εις τὸ μαρμάρινον εκείνο τρώπιον του θανάτου θραύονται εις μυρία τεμάχια τόσαι έλπίδες γλυκείαι, τόσα άνθοστεφη όνειρα, τόσοι πόθοι τρυφεροί, τότε ο στόνος της καρδίας ο αθόρυμος, ο πόνος της ψυχής ο ειλικρινής, ή κοινή συμπάθεια εις τὸ πένθος, άποτελοϋν την δορυφορίαν του θανάτου εκείνου και επί της σκληρῆς έπιταφίου πλακός τὰ δάκρυα χαράσσουσι ως έπι-τύμβιον τούς τρεῖς αυτούς στίχους του ποιητού.

Με τὸν πόνον αυτόν της ψυχῆς τὸν άνυπόκριτον και την βαθειαν οδύνην προεπεμπεν ή κοινω-νία μας την παρελθοϋσαν δευτέραν τὸ λευκὸν σκή-νος της Έλένης Π. Λαζαρίδου.

Γύρω εις τὸ φέρετρόν της δὲν συνεκντρώθησαν με καρδιαν αιμάσσουσαν μόνον οί γονεῖς και οί συγγενεῖς της νεάνιδος, δὲν έθρήνησαν οί γνωστοί μόνον και οί φίλοι, δὲν επένθησαν μόνον οί ευγε-νεῖς κυρίαί, μεθ' ὧν συνειργάζετο εις τὸ Ιερόν της φιλανθρωπίας έργον, αλλά και πᾶσαι εκείναι αἱ άπόκληροι της τύχης ύπάρξεις, αἱ όποιαί από τῶν χειρῶν της θανούσης εδέχοντο τὸ βοήθημα και από τῶν χειλέων της την γλυκυτέραν παρηγορίαν.

Ίέρεια της ευεργεσίας, ή Έλένη Π. Λαζαρίδου, εἶχεν άφιερώσει την θεόμην της νεαρῆς καρδίας της, τὰ άπύθμενα όποθέματα τῶν άρετῶν της, εις έξυπνηρότησιν της πασχούσης κοινωνίας, και έν τῇ άνασκήσει του θείου της έργου εἶχε τὸν θάνατον σκληρόν, ύπουλον, ήλοχεύοντα, διά να δηλητηριαση ένα σφριγῶντα οργανισμόν, μίαν άνθηράν νεοτητα.

Άλλά, αν κατώρθωσε να μαράνη τὸ άνθος, οὐδέν περισσότερο αυτοϋ επέτυχε. Τὸ μύρον του εἶχεν ήδη σκορπισθη γύρω και εἶχεν ευωδιάσει τὸν όρίζοντα, έντός του όποιου εἰξηθησε, και ή ευωδία αὐτή ή ψυχική, έναποτιθεῖσα φως εις τιμαφή λή-κυθον εις τὰς καρδίας πάντων, θέλει μείνει αἰώνια, άγήρωσ, άκένωτος.

Η κηδεία της μεταστάσης εγένετο την δευτέ-ραν 20 Φεβρουαρίου έν τῷ έν Πέραν Ιερῷ ιαφ τῶν Εισοδίων της Παναγίας, προσεξάρχοντος του άγίου Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρου, όστις και κατάλληλον και λίαν συγκινητικόν έξεφώνησεν έπι-κήδειον λόγον, έξάρας τὰς άρετὰς της άσιμνήστου.

Ευχόμεθα εις τούς θρηνοϋντας την άπώλειαν της Έλένης Π. Λαζαρίδου την παρηγορίαν του ούρα-νου, εις την ιεράν δὲ νύμφην του θανάτου την μνήμην άτέρμονα.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Άρραβῶνες.— Η χαριτόβρυτος δεσποινίς Αιμ-λα, θυγάτηρ του γνωστου φαρμακοποιου κ. Σάββα Ναζλόγλου, και ο κάλλιστος νεος κ. Νικόλαος Ν. Τακιάδης, φαρμακέμπορος, άντήλλαξαν την παρελ-θοϋσαν Παρασκευήν έν Μακροχωρίω δακτυλίουσ μνηστείας. Συγχαίρομεν τὰς οικογενείας τῶν δύο νέων επί τῷ ευτυχῇ γεγονότι, ευχόμενοι, όπως συντόμως και διά τῶν δεσμών του Ύμεναίου συν-δεθῶσι.

Θάνατος.— Σεβαστός πρεσβύτερος, ο Χρήστος Σαρίδης, πατήρ του πανιερωτάτου μητροπολίτου Βιζύης κ. Ανθίου, άπέθανε πλήρης ήμερῶν τὸ Σάββατον και εκηδεύθη την ελευρίον έν τῷ ναφ τῶν Εισοδίων της Παναγίας του Πέραν, προσεξάρ-χοντος του άγίου Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρου. Κατὰ την κηδείαν παρέστη ως άντιπρόσωπος της Α. Θ. Παναγιότητος ο Ιερολ. Τριτεύων κ. Γερμα-νός και οί μητροπολίται Νικαίας, Σμύρνης, Δαρ-δανελλίων, ο πρόφην Κανσαρίας κ. Άμβρόσιος, ο επισκοπος Άπολωνιάδος, ο άρχιεραματεϋς της Ίερῆς Συνόδου κ. Διονύσιος και πολὺς άλλος εκλεκτός κόσμος, οἵτινες και συνελυπήθησαν τούς υἱοϋσ του μεταστάντος, προς οὐσ και άπευθύνονεν τὰ ειλικρινή μας συλλυπητήρια.

Άμφιθέατρον.— Και τὸ πρόγραμμα της εβδο-μάδος ταύτης εκλεκτόν, με την άναπαράστασιν του έξόχου τριπράκτου δράματος: «Η κυρία Μπου-τερφλάϊ», κατὰ διασκευήν έν τῷ μελοδραματος του Puccini, και του συγκινητικου έργου: «Συγ-γνώμη».

ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ

άποταθῆτε εις τὸ γραφείον του κ.

Δ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ,

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ (Α' τάξεως)

και θα λάβετε τὰς πλέον ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ νομικὰς πληροφορίας και οδηγίας. Άνα-λαμβάνει την ταχείαν διεκπεραίωσιν αὐτῶν ένώπιον όλων τῶν άρμοδίων δι-καστηρίων και κυβερνητικῶν τμημάτων.

Γαλατῆ, ΜΙΝΕΡΒΑ χάν, αριθμ. 36, (άνωθεν της Τραπεζῆς Αθηνῶν).

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ ευγευστότερα ρακιά ως και τὸ περιώνυμον ήδύποτον: «Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου» εις τὰς άκοθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

έν Γαλατῆ, Θεομηνιάδης, 86-90. Τηλέφ. 1106.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περί την χειρο-μαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ένάστην εις την κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπου-γιούκ Παρμάκ Καπου, όδός Αζαμτζή, αρ. 7. Ο έπιστήμων ούτος διά της χειρομαντικής του δυνάμειως κατορθώνει να εξακριβώση τὰ παρόντα, να προῖδη τὰ μέλλοντα και να μεταβάλη την τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Η χει-ρομαντία, ή άρχαιοτάτη τῶν έπιστημῶν, επικυροϋεται από την ροήν τῶν αἰώνων. Πρὸς

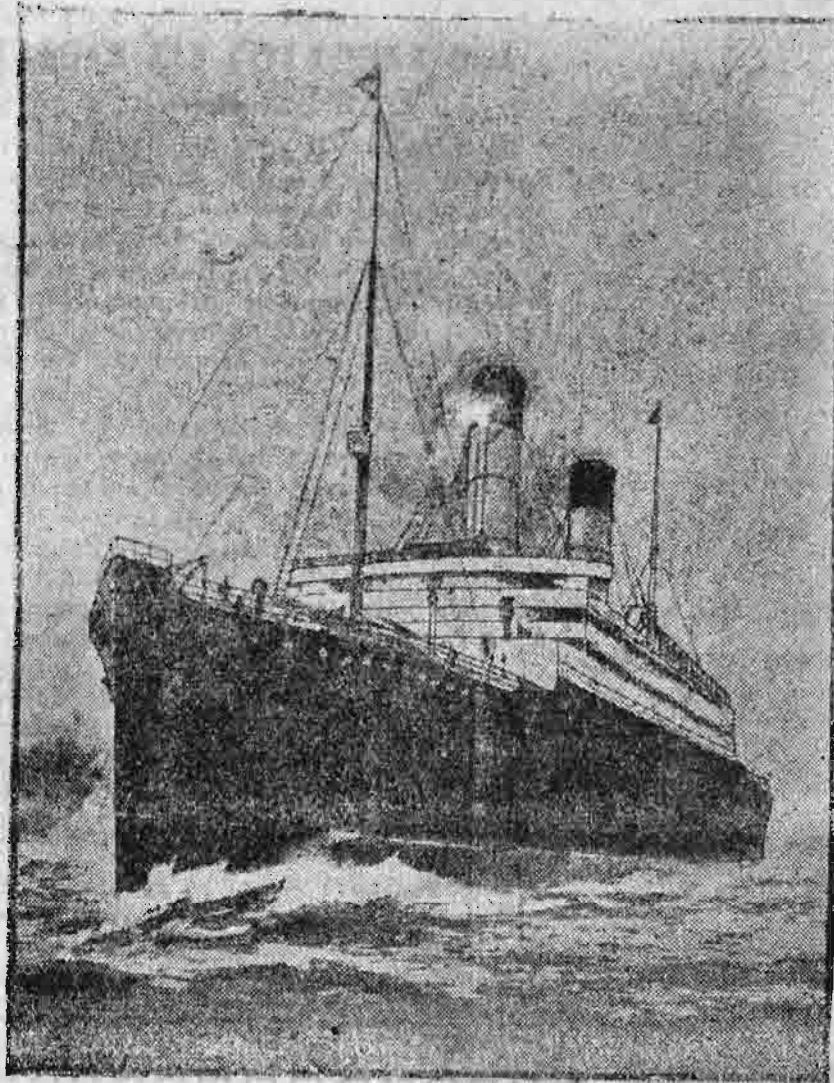
διαπιστώσιν της ικανότητος του ως άνω χειρομάντου, άποταθῆτε διακ' από αὐτόν.

Όλας τὰς άγοράς σας εις τὸ

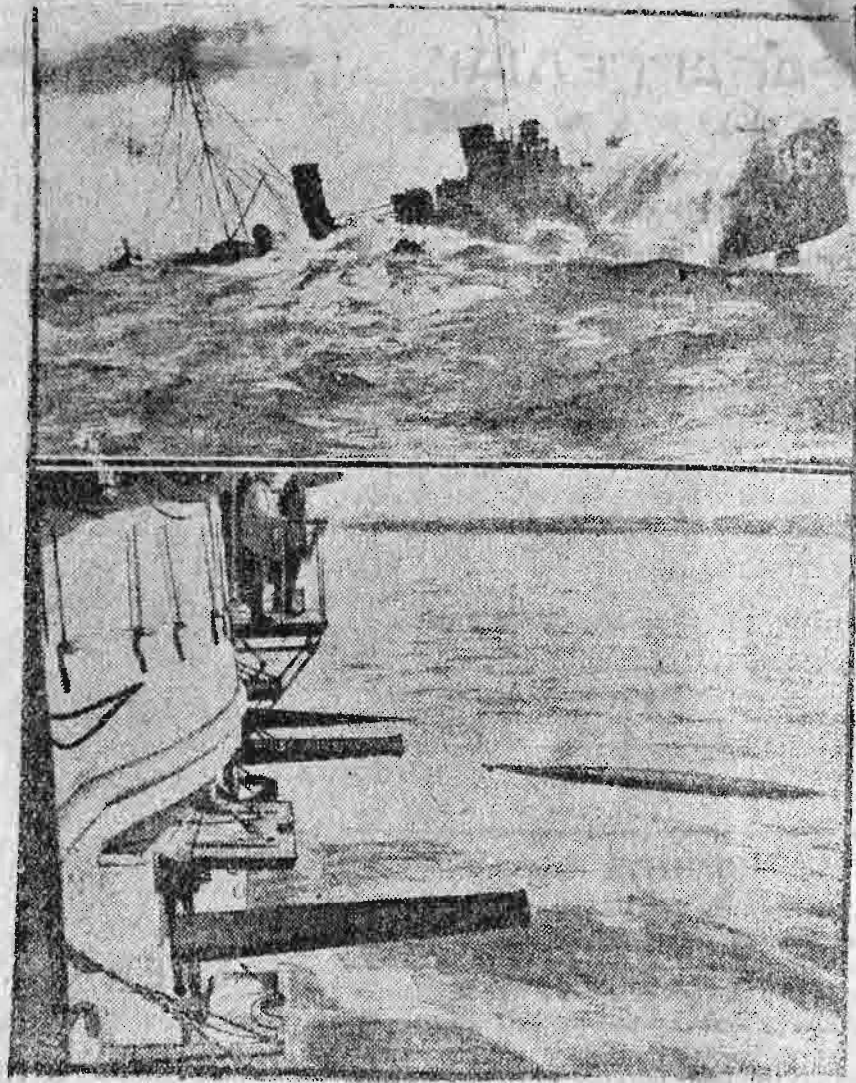
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλη όδός Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρως του Τοκαλιάν.

Όλα τὰ άνδρικά, γυναικεία και παιδικά είδη εις τιμάς άπιστεύτως εύθηνῆς.

Τὸ καταποντισθὲν ὑπερωκεάνειον «Δακωνία».

Ἀντιτορπιλικὸν βληθὲν ὑπὸ τορπιλλῆς.
Ἐκσφενδόνις τορπιλλῆς.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

~~~~~

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Πρὸ τοῦ χαίνοντος τάφου ὁ Ζαχαρίας, συνάδελφος τοῦ θανόντος, τὸν ἀποχαιρετῆ ἐπ' ἑνόματι τοῦ σωματείου τῶν οἰνοπωλῶν. Ἡ χήρα τίλλει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς.

Ὁ Μάρκος, ὁ μάγειρος τοῦ οἰνοπωλείου, παρασκευάζει τὸ ἐπικηδεῖον δεῖπνον, διὰ νὰ στυλωθῶν οἱ λυπημένοι.

Ἐπέστρεψαν ἐκ τοῦ νυκτοταφείου. Ἡ χήρα κρημάται εἰς τοὺς δύο φίλους τοῦ μακαρίτου.

Τρώγουν.

Ἡ χήρα. — Καῦμένη ἄντρα μου! ποῦ εἶσαι;

Οἱ φίλοι. — Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος! Θεὸς συχωρόσ' τον. Νὰ μὴ εἶναι δῶ τώρα! Ἄχ! Χάρε ἄντρα!

Τὸ ψητὸν διεμαλίσθη. Ἐρχεται ἡ ὀμλέττα.

Ἡ χήρα. — Ἄχ! πόσον τὴν ἀγαποῦσα τὴν ὀμλέττα ὁ μακαρίτης!...

ΓΝΗΣΙΟΝ

ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΔΩΝ

εἰς τὸ φαρμακεῖον

Μ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ

ἐν Γαλατῇ, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ, ἀρ. 85.

Ἡ χήρα ἤρχισε νὰ παρηγορῆται.

Οἱ φίλοι. — Ἄς πιούμε, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν μακαρίτη. Τὸ ἀγοποῦσε κ' ἐκεῖνος τὸ κατακαυμένο τὸ κοκκινέλι!...

Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν περάσει.

Οἱ φίλοι. — Ἄς χορεύουμε. Τὸν ἀγαποῦσαν ὁ μακαρίτης τόσον πολὺ τὸν χορὸν!... Ἦταν πρῶτος καὶ καλλίτερος.

Ἡ εὐθυμία ἔγεινε πολὺ θορυβάδης καὶ οἱ μεκτοσῆδες εἰσέρχονται, διὰ νὰ καθουχάσουν τὰ οἶνα... πνεύματα.

Εἰς τῶν φίλων. — Μὲ τὸ παρντόν... Ἐσεκάμε λιγάκι γιὰ παρηγοριά τῆς χήρας.

Ὁ φίλος. — Γιατί κλαῖς, κοῦμένη;

Ἡ χήρα. — Ἄχ! τὸν καῦμένον τὸν ἄνδρα μου! Συλλογιζομαι, ἂν ἦτο καὶ αὐτὸς ἐδῶ, πόσο θὰ δισοκέδαζε!...

ΕΥΘΥΜΑ

Εἶναι τὸ ἴδιο.

Ἐρωτᾶται ἀφηρημένος καλλιτέχνης:

- Ἐξωγράφησες ποτὲ ζῆλα;
- Ὁχι... τῶρα λαγραφίζω ἕνα φίλο μου.

Ἀνακούφισις.

Ὁ πολυγράφος ποιητὴς Σ. ἐξέδωκεν δοχάτως νέαν συλλογὴν ποιημάτων καὶ τὰ προσφέρει εἰς μίαν δεσποινίδα.

- Εἶναι τὰ τελευταῖά μου ποιήματα...
- Τὰ τε... λευ... ταῖ... α; Ἄ, εὐχαριστῶ πολὺ.

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΠΛΥΜΑΣΙΩΝ

καὶ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΧΟΛΗ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΜΟΥΖΑΦΕΡ ΒΕΗ

Διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ τιμημένου διὰ χρυσοῦ μεταλλίου.

Πέραν, ὁδὸς Ἀδᾶ, ἀπαρατεμὴν Βιτάλη, 3, (παραπλευρῶς τοῦ κασισημαῖος Σιαιν).

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ

ἐν Γαλατῇ, Ὁμὸς Ἀμπιτχάν, 14--15,

ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τραπεζούσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρεωγράφων, ἐξαργυρώνει τοκομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγει ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν.

Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνατούς καὶ ἀναεμικούς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασή, ἀριθμ. 52